

Чарлс Симић

МЕДИЈУМ

НОЋНА МУЗИКА

Поточићу што ми крај куће течеш,
Свиђа ми се мелодија коју себи певушиш
Када падне ноћ,
И само смо нас двоје будни.
Правиш ми друштво
Па се не плашим
Мрака око постеље
Ни мисли ми у глави
Које лете укриво као слепи мишеви
Између старе цркве и гробља.

ЦЕЛАТОВА КЋИ

Чекам да дође к мени
Када заврши да риба мрље крви
Са очеве кошуље,
Већ чујем њена боса стопала
На тврдом поду испред ћелије,

Док журно смишљам како
Да упослим своје две руке
Док искорачује из сукње
И да јој објасним, између пољубаца,
Како сам након живота протраћеног

На разне унапред изгубљене битке,
Пронашао срећу у наручју
Најлепше кћерке смрти,
И служим њеним ноћним потребама
Док ми је глава још на раменима.

КАСНОНОЋНО ИСПИТИВАЊЕ

Јеси ли се представио себи
Као што би урадио гост пред твојим вратима?

Да ли си нашао слободно место у соби
За сваког својеглавог себе

Да се повуче у сопствене мисли
Или зури у празно као да је огледало?

Имаш ли шибицу да је креснеш
Па да им сенке по зидовима заиграју

Или да лебде снолике на плафону
Као лишће у летња поподнева,

Пре но што се поклоне и спусти се завеса
Док ти шибица изгара у прстима?

ПРИЧЕ

Пошто све ствари пишу своје приче,
Без обзира на то колико скромне биле,
Свет је једна велика књига
Отворена на различитој страници
У зависности од доба дана,

Где можеш прочитати, ако то желиш,
Причу једног сунчевог зрака
Како је у затишју поподнева
Пронашао давно изгубљено дугме,
Испод једне столице у ћошку,

Оно сићушно црно, зашивено
На позадини њене црне хаљине,
Које те је једном замолила да закопчаш
Док си јој љубио врат
И додиривао груди.

МЕДИЈУМ

Овај округли сто припадао је жени
Која је призивала сабласне посетиоце
И преносила њихове загонетне поруке
Гостима што држали су се за руке у кругу,
Лица слабашно осветљених свећом,

И надали се да ће вољена особа да се појави,
Или да ће бар чути познати глас
Како их опет поздравља, открива тајну
С оне стране гроба,
Тера некога у соби да зачепи уши,
Другог да бризне у плач,

Док иза тешких, навучених застора,
Снежне пахуље почињу да падају
Ове хладне, тамне и тихе ноћи,
Свака од њих одлучна да нешто закопа
Без обзира на то колико мало, колико велико било.

ОНО ШТО МИ РЕЧЕ СТАРИЦА

Одсекао би ми главу сваке ноћи
И двапут недељно током матинеа.
Неки гледаоци би се онесвестили,
Други би устали и тапшали.

Беше лето. Град се празнио
Пред дуги празнични викенд.
Један нововенчани пар, јавили су на радију,
Заглавио се у лифту.

Божијем слушном апарату треба нова батерија, рече ми.
Синоћ, на улици, позивали су

У помоћ и викали, жена је
Преклињала једног човека да је престане тући.

Баш зато што седи крај прозора
Дуго након што сви оду на спавање,
Она чује и види те ствари,
И многе друге, сувише ужасне да се спомену.

О, ПРОЛЕЋЕ

О, пролеће, да пред стрељачки строј стати морам
На овакав један дан, за уво бих
Заденуо један од твојих цветова
С руба цесте, браду уздигао

Као посластичар који стоји
Крај награђене свадбене торте,
Смешио се као фризер
Који шампонира Камерон Дијаз.

Дивни дане, прошао си градом
Као Марди Гра поворка
Са дамама што на глави носе перје јарких боја
На твојим карневалским колима,

И оставио месец на небу
Да нам буде ноћни стражар и фењером проверава
Сваку преосталу флеку снега
Која се можда још скрива у шуми.

ПАСТОРАЛА

Да ли је оно ишчупани корен дрвета
Или стоматолошка столица на ливади?

Крава која пасе могла би бити медицинска сестра,
Али не видим доцу,

Сем ако то није онај кер што им клепетавих ушију
Трчи у сусрет, и маше репом.

ЧАРЛС СИМИЋ (Београд, 1938), амерички песник и есејиста српског порекла. Један је од најзначајнијих светских песника данашњице.

Најважније књиге песама: *Рашињавајући тишину*, *Повратак месту осветљеном чашиом млека*, *Харонова космологија*, *Класичне игре из балске дворане*, *Оштрине*, *Бескрајна туга*, *Свет се не завршава*, *Хошел Несаница*, *Венчање у ѓаклу*, *Шетња са црном мачком*, *Jackstraws*, *Ноћни излет*, *Моја нема праћња*, *Та сићница*, *Мајстор прерушавања*.

Најважније књиге есеја: *Незајослени видовњак*, *Метафизичар у мраку*, *Алхемија сићничарнице*.

Чарлс Симић је за свој књижевни рад добио низ угледних награда и признања: Награду Макартурове фондације, Пулицерову награду, Награду „Едгар Алан По”, Награду Америчке академије, Међународну Грифинову награду за поезију, Награду „Волас Стивенс”, Награду „Збигњев Херберт”...

На енглески језик превео је књиге песама Васка Попе, Ивана В. Лалића, Љубомира Симовића, Новице Тадића, Радмиле Лазић, као и три антологије модерне српске поезије.

Стални је критичар *New York Review of books*.

Предавао је књижевност на Универзитету Њу Хемпшир.

Живи у Стафорду, Њу Хемпшир.

Са енглеског превела МАРИЈА БЕРГАМ